

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ ЗАСАДИ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Міненко Д.І., студентка,
Науковий керівник – к.е.н. Заїка С.О.
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка
(61002, Харків, вул. Алчевських, 44,
каф. організації виробництва, бізнесу та менеджменту)
E-mail: kaf.org@yandex.ua, тел. (057) 7164154

Україна пройшла досить тривалий шлях формування організаційно-економічного механізму земельних відносин, таким чином, земельні відносини історично розвивалися й змінювалися із розвитком суспільства і його продуктивних сил. В дослідженні знайшли відображення особливості розвитку земельних відносин в різних суспільних формаціях; проаналізовано основні етапи постсоціалістичних земельних відносин, їх трансформацію у напрямі роздержавлення та приватизації земель, розвитку багатокладної економіки на основі приватної власності на землю та інші засоби виробництва, створення юридичних і соціально-економічних умов реалізації громадянами прав на земельні частки (паї), досвід забезпечення рівноправних умов розвитку різних форм господарювання на землі, що дало змогу ідентифікувати основні проблемні питання та напрями їх усунення при формуванні відповідних організаційно-економічних механізмів підвищення ефективності використання землі. При цьому трансформації суб'єктів сільськогосподарського виробництва доцільно розглядати з позиції створення умов для їх подальшого розвитку за рахунок впровадження та удосконалення відповідних механізмів.

Визначення економічної ефективності використання землі, як складного й багатогранного процесу повинно включати три сторони критеріального підходу до використання земельних угідь у сільськогосподарському виробництві: а) кількісну та якісну оцінку виробничого потенціалу, як основи економічного потенціалу підприємства-товаровиробника; б) інтенсивність використання землі; в) ефективність використання землі.

При формуванні принципів підходів щодо створення концептуальних положень перспективного розвитку сільськогосподарського землекористування необхідно базуватися на збільшенні площ під багаторічними насадженнями і значному зменшенні площі під рілля, диференційному принципі використання земельних ресурсів, виходячи з їх якісної оцінки та економічної доцільності, впровадженні систем ґрунтозахисного землеробства з використанням альтернативних добрив. Встановлено, що найважливішим організаційним елементом щодо підвищення родючості й охорони якості ґрунтів є раціональна система сівозмін, що розробляється для відповідних груп сільськогосподарських підприємств з урахуванням їх спеціалізації і розмірів землекористування.